


LÆS STARTEN AF ...



PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



PROLOG

Døren begynder at ryste. Den er en ret spinkel tingest lavet af bambusskud holdt sammen af flossede sammenspundne ranker. Det er en let rystelse der stopper næsten omgående. De løfter hovederne for at lytte – en 14-årig dreng, og en 50-årig mand som alle tror er hans far, men som blev født ved en anden jungle på en anden planet hundredvis af lysår borte. De ligger med bar mave i hver sin side af hytten med et myggenet over hver køje. De hører et fjernt brag som når et dyr knækker en gren af et træ, men denne gang lyder det som om hele træet knækker.

„Hvad var det?“ spørger drengen.

„Shh,“ svarer manden.

De hører insekternes summen, intet andet. Manden svinger benene ud over siden på sin køje netop som rystelsen begynder igen. En længerevarende, kraftigere rystelse og nu endnu et brag, denne gang tættere på. Manden kommer på benene og går langsomt hen til døren. Stilhed. Manden tager en dyb indånding mens hans hånd centimeter for centimeter nærmer sig dørens lås. Drengen sætter sig op.

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



„Nej,“ hvisker manden, og i samme øjeblik hugger en lang, glimtende sværdklinge, lavet af et skinnende, hvidt metal der ikke findes på Jorden, igennem døren og borer sig dybt ind i mandens brystkasse og cirka ti centimeter ud af hans ryg. Den trækkes hurtigt ud igen. Manden stønner. Drengen snapper efter vejret. Manden tager et enkelt åndedrag og ytrer ét eneste ord: „Løb.“ Hans livløse krop falder om på gulvet.

Drengen kaster sig ud af køjen og braser igennem bagvæggen. Døren og vinduet tænker han ikke på – han løber bogstavelig talt igennem væggen som går itu som om den var lavet af papir selvom den er af stærkt, hårdt afrikansk mahogni. Han stormer igennem den congolesiske nat, springer over træer, sprinter med en hastighed på 90 kilometer i timen. Hans syns- og høresanser er overmenneskelige. Han undviger træer, flår sig igennem snoede ranker og springer over små vandløb i et enkelt hop. De tunge skridt er ikke langt bag ham og kommer nærmere og nærmere for hvert sekund. Hans forfølgere er heller ikke uden særlige evner. Og de har noget med sig. Noget han kun har hørt hentydninger til, noget han troede han aldrig skulle se på Jorden.

Bragene kommer nærmere. Drengen hører et lavt, gennemtrængende brøl. Han ved at det ‘noget’, der er efter ham, har sat farten op. Han ser en lysning i junglen længere fremme. Da han når frem til den ser han en enorm, næsten hundrede meter bred og hundrede meter dyb kløft gennemskåret af en flod. Flodbredden er dækket af store, runde sten. Sten der ville sønderknuse

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



ham hvis han landede på dem. Hans eneste chance er at krydse over kløften. Han har kun et kort tilløb og en enkelt chance, én eneste chance for at redde sit liv. Selv for ham, og for de andre på Jorden der er ligesom ham for dens sags skyld, er det et næsten umuligt spring. Ethvert forsøg på at vende om, kravle ned eller tage kampen op er lig den visse død. Han har kun én chance.

Der lyder et øresønderrivende brøl bag ham. De er otte-ni meter væk. Han træder fem skridt tilbage, løber og lige før kanten sætter han af og flyver over kløften. Han er i luften i tre-fire sekunder. Han skriger med armene strakt ud foran sig og venter på om han lander sikkert eller falder i døden. Han rammer jorden og tumler fremad indtil han stopper ved foden af et gigantisk træ. Han smiler. Han kan knap nok tro at han virkelig klarede det, at han overlevede. Han bliver stående – splittet imellem behovet for at holde sig skjult for dem og visheden om at han er nødt til at lægge endnu større afstand til dem. Han bliver nødt til at løbe videre.

Han vender sig om mod junglen. Netop da lukker en kæmpemæssig hånd sig om hans hals. Den løfter ham op fra jorden. Han kæmper, sparker, forsøger at rive sig fri, men han ved det er nytteløst, at det er slut. Han skulle have forudset at de ville være på begge sider, at der ikke ville være nogen flugtvej, når de fandt ham. Mogadorianeren løfter drengen op, så han kan se hans brystkasse, se amuletten der hænger om hans hals, den amulet som kun han og hans slags kan bære. Han flår den af og lægger den et eller andet sted inde i den lange,

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



sorte kutte han har på, og da hånden dukker frem igen holder den det glimtende, hvide metalsværd.

Drengen ser dybt ind i mogadorianerens dybe, store og ufølede sorte øjne. „Evnerne eksisterer stadig. De der besidder dem vil finde hinanden, og når de er parate, vil de tilintetgøre jer.“

Mogadorianeren ler en ond, spottende latter. Han løfter sværdet, det eneste våben i universet der kan bryde den besværgelse som indtil i dag har beskyttet drengen og stadig beskytter de andre. Klingens, som peger mod himlen, blusser op med en sølvflamme som om den bliver levende, opfatter dens mission og vrider sig i forventningens glæde. Drengen tror stadig på at en del af ham vil overleve og at en del af ham vil vende hjem, da klingens falder og skyder en bue af lys igennem junglens mørke. Lige før sværdet rammer, lukker han øjnene. Og dermed slutter det.

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



KAPITEL 1

I begyndelsen var der ni af os. Vi tog af sted da vi var unge, næsten for unge til at kunne huske det.

Næsten.

Jeg har fået fortalt at jorden rystede, at himlen var fuld af lys og eksplosioner. Det var i den to uger lange periode på året hvor de to måner hang på hver sin side af horisonten. Det var en festhøjtid og i begyndelsen troede man at eksplosionerne var fyrværkeri. Det var de ikke. Det var varmt, en mild brise blæste ind fra havet. Jeg har altid fået fortalt at vejret var varmt og at der var en blid brise. Jeg har aldrig forstået hvorfor det var så vigtigt.

Mit mest levende minde fra den dag er hvordan min bedstemor så ud. Hun var helt ude af sig selv og trist. Hun havde tårer i øjnene. Min bedstefar stod lige bag hende. Jeg husker hvordan hans briller fangede sollyset. Der var omfavnelser. Der blev sagt ord. Jeg husker ikke hvad de var. Intet hjemsøger mig mere end det.

Det tog et år at komme hertil. Jeg var fem år da vi ankom. Vi skulle integrere os i den lokale kultur og siden vende tilbage til Lorien når den blev beboelig igen. Der

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



var ni af os og vi var nødt til at sprede os, gå vore egne veje. Ingen af os vidste hvor lang tid der skulle gå. Det ved vi stadig ikke. Ingen af dem ved hvor jeg er, og jeg ved ikke hvor de er eller hvordan de ser ud nu. Det er sådan vi bærer os ad med at forblive beskyttet af den besværgelse der blev kastet over os da vi tog af sted, en besværgelse der garanterer at vi kun kan blive dræbt i den samme rækkefølge som vores numre, så længe vi holder os adskilt. Hvis vi finder sammen, bliver besværgelsen hævet.

Når en af os bliver fundet og dræbt, danner der sig et cirkulært ar omkring den højre ankel på de af os der stadig er i live. Og på vores venstre ankel sidder et lille ar som er identisk med den amulet som vi alle bærer, og som blev dannet den gang den lorianske besværgelse blev kastet. De cirkulære ar er blot endnu et aspekt af besværgelsen, et advarselssystem, der fortæller os hvor vi står i forhold til hinanden og hvornår de kommer efter os. Det første ar dukkede op da jeg var ni år gammel. Det vækkede mig af min søvn da det brændte sig ind i mit kød. Vi boede i Arizona, i en lille grænseby nær Mexico. Jeg vågnede midt om natten og skreg af smerte og rædsel da arret skar sig ind i mit kød. Det var det første tegn på at mogadorianerne endelig havde fundet os på Jorden og det første tegn på at vi var i fare. Før arret dukkede op havde jeg næsten overbevist mig selv om at mine minder var forkerte, at det Henri havde fortalt mig var forkert. Jeg ville bare være et normalt barn der levede et normalt liv, men fra den dag vidste jeg, hævet

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



over enhver tvivl og diskussion, at jeg ikke var det. Den følgende dag flyttede vi til Minnesota.

Det andet år dukkede op da jeg var tolv. Jeg var på skolen i Colorado hvor jeg deltog i en stavekonkurrence. Det øjeblik smerten begyndte, vidste jeg hvad der var ved at ske, hvad der var sket med Nummer To. Smerten var voldsom, men udholdelig denne gang. Jeg havde ellers besluttet mig for at blive på scenen, men varmen satte ild til min sok. Læreren, der stod for stavekonkurrencen, oversprøjtede mig med en brandslukker og kørte mig i al hast til hospitalet. På skadestuen fandt lægen det første år og tilkaldte straks politiet. Da Henri dukkede op, truede de med at arrestere ham for børnemishandling. Men eftersom han ikke havde været i nærheden af mig da det andet år dukkede op, lod de ham slippe. Vi satte os ind i bilen og kørte væk, denne gang til Maine. Vi efterlod alt hvad vi ejede på nær den lorienske kiste som Henri tager med sig hver gang vi flytter. Alle 21 gange til dato.

Det tredje år dukkede op for en time siden. Jeg sad på en pontonbåd. Båden tilhørte forældrene til den mest populære fyr på min skole, som, uden at forældrene vidste det, havde inviteret os til fest på den. Jeg havde aldrig før været inviteret med til nogen af festerne på min skole. Jeg havde altid holdt mig for mig selv fordi jeg vidste at vi kunne risikere at skulle tage af sted med et øjeblikks varsel. Men der havde været fred og ro i to år. Henri havde ikke set noget i nyhederne der kunne føre mogadorianerne på sporet af nogen af os eller gøre

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



os opmærksomme på deres tilstedeværelse, så jeg dannede et par venskaber, og en af de venner præsenterede mig for den fyr der holdt festen. Vi mødtes ved havnekajen. Der var tre køletasker, musik og piger jeg havde beundret på afstand, men aldrig talt med selvom jeg gerne ville. Vi trak væk fra kajen og sejlede cirka 800 meter ud i Den Mexicanske Golf. Jeg sad på kanten af pontonen med fødderne i vandet og talte med Tara, en sød pige med mørkt hår og blå øjne, da jeg mærkede det ske. Vandet omkring mit ben begyndte at koge og den del af mit underben, hvor arret var ved at rodfæste sig, begyndte at skinne. Det tredje af Lorien-symbolerne, den tredje advarsel. Tara begyndte at skribe, og folk flokkedes omkring mig. Jeg vidste at jeg ikke kunne give dem nogen god forklaring. Og jeg vidste at vi var nødt til at tage af sted med det samme.

Nu var risikoen større. De havde fundet Nummer Tre hvor end han eller hun var, og Nummer Tre var død. Så jeg beroligede Tara, kyssede hende på kinden og fortalte hende at det var rart at møde hende, og at jeg håbede at hun ville få et langt og lykkeligt liv. Så sprang jeg ud fra siden af båden, dykkede ned og svømmede så hurtigt jeg kunne mens jeg holdt mig under vandet hele vejen ind til kysten, bortset fra den ene indånding jeg tog da jeg var cirka halvvejs. Jeg løb langs hovedvejen lige inde bag skovbrynet og lige så hurtigt som bilerne. Da jeg kom hjem, sad Henri ved den mangfoldighed af scannere og skærme som han brugte til at overvåge nyhederne verden over og politiets aktiviteter i vores lo-



PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1

kalområde. Han vidste det før jeg nåede at sige et ord, men han løftede alligevel op i mine gennemblødte bukseben for at se arrene.

I begyndelsen var vi en gruppe på ni.

Tre er væk, døde.


Der er seks af os tilbage.

De jager os og de stopper ikke før de har dræbt os alle.

Jeg er Nummer Fire.

Jeg ved jeg er den næste.

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



KAPITEL 2

Jeg står i midten af indkørslen og stirrer op på huset. Det er malet i en lys, pink farve, næsten som kageglasur, og det står på træpæle tre meter over jorden. En palme svajer frem og tilbage foran det. Bag ved huset strækker en mole sig godt atten meter ud i Den Mexicanske Golf. Hvis huset havde ligget et par kilometer længere sydpå, ville molen have ligget i Atlanterhavet.

Henri kommer ud af huset med de sidste af kasserne i armene, deriblandt nogle der aldrig blev pakket ud da vi flyttede sidst. Han låser døren og efterlader nøglerne i brevsprækken ved siden af. Klokkeren er to om natten. Han er iført kakifarvede shorts og en sort poloshirt. Han er meget solbrændt og hans ubarberede ansigt virker nedslået. Han er også trist over at skulle af sted. Han smider de sidste kasser ind bag i pickuppen sammen med resten af vores ting.

„Det var det,“ siger han.

Jeg nikker. Vi står og stirrer op på huset og lytter til vindens susen i palmebladene. Jeg har en pose selleri i hånden.

„Jeg vil savne dette sted,“ siger jeg. „Endnu mere end

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



alle de andre steder.“

„Det vil jeg også.“

„Er det tid til afbrændingen?“

„Ja. Vil du eller skal jeg?“

„Jeg gør det.“

Henri hiver sin pengepung frem og smider den på jorden. Jeg hiver min frem og gør det samme. Han går hen til vores pickup og kommer tilbage med pas, fødselsattester, sygesikringskort, checkhæfter, kreditkort og hævekort og smider dem alle på jorden, alle de dokumenter og materialer der har at gøre med vores identiteter her, alle sammen forfalskede og ulovligt fremstillede. Jeg går hen til pickuppen og henter en lille benzindunk, som vi ellers kun bruger i nødstilfælde. Jeg hælder benzinen ud over den lille bunke. Mit nuværende navn er Daniel Jones. Min ‘historie’ er at jeg voksede op i Californien og flyttede hertil på grund af min fars nye job som computerprogrammør. Daniel Jones er snart en saga blot. Jeg stryger en tændstik og smider den og så går bunken op i røg. Endnu et af mine liv, pist væk. Henri og jeg står og ser på ilden, som vi plejer at gøre. *Farvel, Daniel*, tænker jeg, *det var rart at kende dig*. Da bunken er brændt ned, ser Henri over på mig.

„Vi skal af sted nu.“

„Det ved jeg godt.“

„Vi har altid vidst at disse øer ikke var særligt sikre. De er for svære at forlade hurtigt, for svære at flygte fra. Det var tåbeligt af os at flytte hertil.“

Jeg nikker. Han har ret og det ved jeg også udmær-

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



ket godt. Men jeg tøver alligevel med at tage af sted. Vi tog hertil fordi jeg ville og for første gang lod Henri mig bestemme hvor vi flyttede hen. Nu har vi været her i ni måneder, længere end vi har boet noget andet sted siden vi forlod Lorien. Jeg vil savne solen og varmen. Jeg vil savne den gekko der sad på muren og så på mig hver morgen når jeg spiste morgenmad. Selvom der lever millioner af gekkoer i det sydlige Florida, tør jeg næsten sværge på at denne ene fulgte efter mig alle vegne. Jeg vil savne de pludselige tordenvejr, de stille og rolige tidlige morgentimer før ternerne kommer. Jeg vil savne delfinerne der kommer op og spiser ved solnedgang. Jeg vil endda savne svovllugten fra den rådne tang ved strandkanten der fyldte huset og trængte ind i vores drømme om natten.

„Smid den selleri væk, så venter jeg i pickuppen,“ siger Henri. „Det er tid til at køre.“

Jeg går ind i en lille lund til højre for pickuppen hvor tre af øens hjorte allerede står og venter. Jeg tømmer selleriposen på jorden ved deres ben, sætter mig på hug og klapper dem én efter én. De tillader det for de har for længst vænnet sig til mig. En af dem løfter hovedet og ser på mig med mørke, tomme øjne. Det er næsten som om den videregiver noget til mig. Jeg får kuldegysninger. Så sænker den hovedet og fortsætter med at spise.

„Held og lykke, små venner,“ siger jeg, går over til pickuppen og sætter mig ind på passagersædet.

Vi ser huset blive mindre og mindre i bilens sidespejle indtil Henri drejer ud på hovedvejen og huset forsvin-

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



der helt. Det er lørdag. Jeg gad vide hvad der sker til festen nu hvor jeg ikke længere er der. Hvad mon de siger om den måde jeg forlod dem på, og hvad siger de når jeg udebliver fra timerne på mandag? Jeg ville ønske jeg kunne have sagt farvel. Dem jeg kender her får jeg aldrig at se igen. Jeg kommer aldrig til at tale med nogen af dem igen. Og de får aldrig at vide hvad jeg er og hvorfor jeg tog af sted. Om et par måneder eller måske kun et par uger vil de nok have glemt alt om mig.

Inden vi kommer ud på hovedvejen, drejer Henri af for at fylde benzin på pickuppen. Mens han står ved pumpen, bladrer jeg igennem det atlas han har liggende midt på forsædet. Det er et atlas vi har haft lige siden vi ankom til denne planet. Vi har tegnet linjer til og fra alle de steder vi har boet. På nuværende tidspunkt går linjerne på kryds og tværs af USA. Vi ved godt at vi nok burde skille os af med det, men det er trods alt det eneste vidnesbyrd vi har om vores liv sammen. Almindelige mennesker har fotografier og videoer og dagbøger. Vi har atlaset. Da jeg samler det op og kigger i det, ser jeg at Henri har trukket en ny linje fra Florida til Ohio. Når jeg tænker på Ohio, tænker jeg på køer og majs og venlige mennesker. Jeg ved at der står HJERTET AF DET HELE på deres nummerplader. Hvad 'det hele' er, ved jeg ikke, men det finder jeg vel ud af.

Henri sætter sig ind i pickuppen igen. Han har købt et par sodavand og en pose chips. Han drejer ud på vejen igen og styrer os imod hovedvejen som vil føre os nordpå. Han rækker ud efter atlaset.

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



„Bor der mon mennesker i Ohio?“ spørger jeg.

Han klukler. „Jeg vil tro at der bor et par stykker. Og hvis vi er rigtig heldige, har de også biler og fjernsyn.“

Jeg nikker. Måske bliver det slet ikke så slemt som jeg frygter. „Hvad synes du om navnet ‘John Smith’?“ spørger jeg.

„Har du besluttet dig for at hedde det?“

„Det tror jeg nok,“ siger jeg. Jeg har aldrig været en John før, eller en Smith.

„Så bliver det vist ikke meget mere almindeligt. Det er mig en fornøjelse at møde Dem, mr. Smith.“

Jeg smiler. „Ja, jeg tror godt jeg kan lide navnet ‘John Smith’.“

„Jeg laver dine nye papirer næste gang vi stopper.“

Efter godt halvanden kilometer forlader vi øen og glider over broen. Nedenunder strømmer vandet roligt forbi, mens månelyst danser hen over de små bølger og kaster hvide stænk på toppene. Til højre ligger Atlanterhavet, til venstre ligger Golfen. Det er i grunden det samme vand der bare har to forskellige navne. Jeg trænger til at græde, men jeg gør det ikke. Det er ikke nødvendigvis fordi jeg er trist over at skulle forlade Florida, men fordi jeg er træt af at flygte. Jeg er træt af at måtte opdigte et nyt navn hver sjette måned. Træt af nye huse, nye skoler. Jeg gad vide om det her nogensinde ender.



KAPITEL 3

Vi drejer væk fra hovedvejen for at købe mad, benzin og nye telefoner. Vi holder ind ved et motorvejscafeteria hvor vi spiser farsbrød og makaroni med ost – en af de få retter Henri anerkender som bedre end noget af det vi havde på Lorien. Mens vi spiser, udarbejder han officielle dokumenter med vores nye navne på sin bærbare. Dem printer han så ud når vi kommer frem, og så er vi – så vidt alle andre ved – dem vi siger vi er.

„Er du sikker på at du vil hedde John Smith?“ siger han.

„Ja.“

„Du er født i Tuscaloosa, Alabama.“

Jeg ler. „Hvordan fandt du på det?“

Han smiler og gør en lille bevægelse i retning af to kvinder der sidder et par båse længere henne. De er begge to superlækre. Den ene er iført en T-shirt med ordene VI GØR DET BEDRE I TUSCALOOSA.

„Og dér skal vi hen næste gang,“ siger han.

„Det lyder måske mærkeligt, men jeg håber at vi bliver i Ohio i lang tid.“

„Jaså. Kan du godt lide tanken om at bo i Ohio?“

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



„Jeg kan godt lide tanken om at få nogle venner, om at gå i skole det samme sted i mere end nogle få måneder, om rent faktisk at få mig et liv. Det var jeg lige ved at få i Florida. Det var faktisk ret fedt, og for første gang i al den tid vi har boet på Jorden, følte jeg mig næsten helt normal. Jeg ville ønske jeg bare kunne slå mig ned ét sted og blive der.“


Henri ser tankefuld ud. „Har du kigget på dine ar i dag?“

„Nej, hvorfor det?“

„Fordi det her ikke handler om dig. Det handler om vores races overlevelse, den race som næsten blev ud-slettet, og om at holde dig i live. Hver gang en af os dør – hver gang en af *jer*, Garderne, dør – formindskes vore chancer. Du er Nummer Fire, du er den næste i køen. Du har en hel race af blodtørstige mordere på nakken. Ved det første tegn på problemer tager vi af sted igen, og det står ikke til diskussion.“

Henri sidder bag rattet på hele turen. Den tager omkring 30 timer når man medregner den tid han bruger på at holde pause og udfærdige de nye dokumenter. Selv tilbringer jeg det meste af tiden med at slumre eller spille computerspil. Jeg mestrer de fleste spil ret hurtigt på grund af mine hurtige reflekser. Det har aldrig taget mig længere end en dag at gennemføre dem. Jeg kan bedst lide spil om rumvæsner i krig og i rummet. Så leger jeg at jeg er tilbage på Lorien hvor jeg kæmper imod mogadorianerne, hugger dem ned og forvandler dem til aske. Henri synes det er forkeert og prøver på at

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



holde mig fra det. Han synes at vi bør forholde os til den virkelige verden hvor krig og død er blodig alvor og ikke bare en leg. Jeg gennemfører mit seneste spil og løfter blikket. Jeg er træt af at sidde i pickuppen.

Uret på instrumentbrættet viser 7:58. Jeg gaber og gnider øjnene.

„Hvor langt er der endnu?“

„Vi er lige ved at være der,“ siger Henri.

Det er mørkt udenfor, men ude mod vest aner jeg et blegt skær. Vi passerer nogle gårde med heste og kvæg, derefter nogle bare marker og efter dem kun træer så langt øjet rækker. Her er præcis som Henri havde håbet. Det er et roligt sted hvor man kan leve ubemærket. En gang om ugen bruger han op til seks, syv og otte timer på at gennemsøge internettet og opdatere en liste af huse rundt omkring i landet der lever op til hans kriterier: isolerede, landlige og til omgående indflytning. Han fortalte mig at det tog ham tre forsøg – et opkald til South Dakota, et til New Mexico og et til Arkansas – at finde den lejebolig vi skal bo i nu.

Nogle få minutter senere ser vi de spredte lys der angiver at her ligger en by. Vi passerer et skilt, hvor der står:

VELKOMMEN TIL PARADISE, OHIO
BEFOLKNINGSTAL: 5243

„Wow,“ siger jeg. „Den her by er endnu mindre end den i Montana.“

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



Henri smiler. „Hvem tror du det er et paradys for?“
„Køer, måske? Fugleskræmsler?“

Vi passerer en gammel tankstation, en bilvask og en kirkegård.

Så begynder der at komme huse. Klinkebeklædte huse med cirka ti meter imellem. Der hænger Halloween-pynt i de fleste af vinduerne. Et fortov skærer igennem de små forhaver der fører op til hoveddørene. Der er en rundkørsel midt i byen og i midten af den står en statue af en rytter med hævet sværd. Henri stopper. Vi kigger begge på den og ler, men kun fordi vi håber at der aldrig kommer andre med sværd hertil. Han følger vejen rundt og da vi er kommet om på den anden side, fortæller instrumentbrættets indbyggede GPS-system at vi skal dreje. Vi styrer mod vest, ud af byen.

Vi kører yderligere 6,5 kilometer før vi drejer til venstre ned ad en grusvej hvor vi passerer nogle åbne, mejede marker, der sikkert er fulde af majs om sommeren, og derefter 1,6 kilometer igennem en tæt skov. Og der finder vi den, gemt væk under den vildvoksende vegetation: en rusten, sølvfarvet postkasse med adressen, OLD MILL ROAD 17, malet med sort på siden.

„Det nærmeste hus er tre kilometer væk,“ siger Henri og drejer af. Ukrudtet vokser vildt på den grusbelagte indkørsel som er overstrøet med huller fulde af brunligt regnvand. Han standser og slukker for pickuppens motor.

„Hvem tilhører den bil?“ spørger jeg og nikker mod den sorte SUV Henri netop har parkeret bagved.

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



„Jeg går ud fra at det er ejendomsmæglerens.“

Huset står i silhuet bag træerne. Det ser uhyggeligt ud i mørket, som om dets sidste beboere blev skræmt væk eller simpelthen stak af. Jeg stiger ud af pickuppen. Motoren tikker, og jeg kan mærke varmen der står ud fra den. Jeg snupper min taske fra ladet og venter.

„Hvad synes du?“ spørger Henri.

Huset er i ét plan. Beklædt med træklinker. Det meste af den hvide maling er skallet af. Et af facadevinduerne er knust. Taget er dækket af sorte tækkespånere der virker skæve og skøre. Tre trappetrin af træ fører op til en lille veranda hvor der står en flok vakkelvorne stole. Selve plænen er lang og pjusket. Det må være en evighed siden græsset sidst blev slået.

„Det ligner Paradis,“ siger jeg.

Vi følges derover. Samtidig kommer en velklædt, lyshåret kvinde på Henris alder ud ad døren. Hun er iført en forretningspræget spadseredragt og hun har et clipboard og en mappe i hånden. Hun har hæftet en smartphone til overkanten på sit skørt. Hun smiler.

„Mr. Smith?“

„Ja,“ siger Henri.

„Jeg er Annie Hart, mægleren fra Paradise Realty. Vi talte sammen i telefonen. Jeg prøvede at ringe til dig tidligere, men din telefon var vist slukket.“

„Ja, det er sandt. Den løb desværre tør for strøm på vej hertil.“

„Åh, jeg hader når det sker,“ siger hun og går hen og giver Henri hånden. Hun spørger mig hvad jeg hedder,

PITTACUS LORE

JEG ER NUMMER FIRE

ARVEN FRA LORIEN #1



og jeg fortæller hende det, selvom jeg som altid føler mig fristet til at svare 'Fire.' Mens Henri underskriver lejekontrakten, spørger hun mig om min alder og fortæller mig at hun selv har en datter på min alder, som går på den lokale high school. Hun er meget varm og hjertelig, og hun elsker tydeligvis at snakke. Henri rækker lejekontrakten tilbage til hende før vi alle tre går ind i huset.

Indenfor er de fleste af møblerne overdækket med hvide lagner. De, der ikke er dækket af, er belagt med et tykt lag støv og døde insekter. Nettene foran vinduerne virker som om de kunne falde fra hinanden ved den mindste berøring, og væggene er dækket af billige spånpladepaneller. Der er to soveværelser, et køkken af beskeden størrelse med limegrønt linoleumsgulv og et badeværelse. Dagligstuen er stor og rektangulær og placeret i forenden af huset. Der er en pejs i det bagerste hjørne. Jeg går gennem stuen og smider min taske på sengen i et af de mindre værelser. På væggen hænger en falmet plakat af en amerikansk footballspiller iført en skrigende orange spillerdragt. Han er i færd med at kaste bolden videre, og det ser ud som om han er lige ved at blive tromlet ned af en hærdebred mand iført en sort og gylden spillerdragt med ordene BERNIE KOSAR, QUARTERBACK, CLEVELAND BROWNS.

„Kom og sig farvel til mrs. Hart,“ råber Henri inde fra stuen.

Mrs. Hart står sammen med Henri ved hoveddøren. Hun beder mig holde udkig efter hendes datter ovre i

PITTACUS LORE
JEG ER NUMMER FIRE
ARVEN FRA LORIEN #1



skolen. Måske kunne vi blive venner. Jeg smiler og siger at ja, det kunne da være hyggeligt. Da hun er gået begynder vi omgående at pakke vores ting ud af pickuppen. Alt afhængigt af hvor hurtigt vi er nødt til at forlade et sted pakker vi meget lidt – hvilket vil sige det tøj vi har på kroppen, Henris bærbare og den sirligt udskårne lorienske kiste som følger med os alle vegne – eller også medbringer vi nogle få ting – som regel Henris ekstra computere og udstyr som han bruger dels til at oprette en sikkerhedszone omkring os, dels til at gennemsøge nettet efter nyheder og begivenheder der måtte have relevans for os. Denne gang har vi kisten, de to toptunede computere, fire tv-skærme og fire kameraer. Vi har også taget noget tøj med selvom meget af det tøj vi bar i Florida ikke egner sig til livet i Ohio. Henri bærer kisten ind på sit værelse, og vi slæber alt udstyret ned i kælderen hvor han tilslutter det så vores gæster ikke ser det. Da alting er båret indenfor, begynder han at placere kameraerne rundt omkring og tænde for skærmene.

„Internettet kommer ikke op at køre her før i morgen. Men hvis du gerne vil i skole i morgen, kan jeg godt printe dine nye dokumenter ud til dig.“

„Hvis jeg bliver hjemme, skal jeg så hjælpe dig med at gøre huset rent og slutte de sidste ting til?“

„Ja.“

„Så vil jeg hellere i skole,“ siger jeg.

„Så må du hellere få dig en god nats søvn.“